

İyileşmeyen Yaralarım Var Benim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Ocak 2017

Şiir sürmek iyi geliyor kalbime sonra da boca ediyorum evrene. Kayıp ruhumun izini sürüyorum günbegün ve kayıp bir izdüşümü aidiyetini sorgulayan... yine yalıtıldığım yine inkar edildiğim yine de deşifre etmekten geride kalmazken: Öncelikle hoyrat gönlümün sileceklerine dokunan buharı çemkiren bir nidada sere serpilmişliğin kötünün ve iyinin hakkaniyet dalaşı.

Solan bir güle rahmet okuyan çiçekçiye rast geliyorum ve soruyorum:

“Çok oldu mu?”

Adam feryat figan ama toz konduramazken fevri tavrına, sükûtu resmediyor adeta:

“Çok taze abla.”

Belli ki o da yitirmiş aklını.

“Belli olmaz. Git de göster bir uzmana.”

Bıyık altından gülüyor sinsice:

“Benden iyi uzman mı olur?”

Sahi, bu yazdığım kaçınıcı hikâye ve yaşadığım kaçınıcı mağlubiyet...

“Şiir sür” diyorum tüm saflığımla.

“Vallahi, her gün suyunu değiştirdin mi evladiyelik bunlar.”

Sarmalında hazanın ve tavan yapmış hüsrana inat, bir kahkaha boşalıyor ruhumdan yine de ayırmışçasına elimle kapatıyorum ağzını ruhumun. Artık elimi nereye koydumsa...

“Elleşme,” diyor kadın.

Ne ola ki?

“Hepsi aynı mahsul. Bir eksik bir fazla. Çatma kaşlarını be adam!”

Sanırım yitirdim aklımı belki de yeni paranoyalar üretiyorum bu soğuk kış günü.

“Az git uzağıma. Bak insanların görüş mesafesini engelliyorsun.”

“Mevzu nedir ki efendim?”

“Oy, oy, kibarım.”

“Pardon! İyileşmeyen yaralarım var benim. Sizde bulunur mu acaba hal çaresi?”

“Yanlış yere tezgâh açtım belli ki.”

“Ben de onu diyecektim. Ağzımdan aldınız. Siz ne satıyorsunuz?”

“Az evvel geçti kırmızı ambulans abla. Ben de yeni geldim. Çok taze çok hem de. Tarladan yeni topladım. Bizim orada ne derler senin gibilere, biliyon mu?”

“Ölü gömücü sen de. Yeni mahsulmüş. Dün aldım sabaha pişirecektim ki çürümüş kesekâğdında ne varsa...”

Uzaklaşıyorum. Çok çok uzaklara gitmeliyim ve olabildiğince çabuk.

“Ne bakmıştınız efendim?”

Zamanın devşirme ihtiyacını karşılayanlar kim ise belli ki ışınlanmışlar milenyuma...

“Hiç” diyorum usulca oysaki içimdeki tufan akla zarar.

Aklıma damlayan zamane gülüşleri belli ki zamansız mutsuzluğum iken her an'ıma devşirdiğim ve ait olmadığım bir döngüde anlamsızlığın kaçınıcı dalyası ise.

H/içliğime dokunan kaygılarımla ve dertop olmuş benliğimle uzaklaşıyorum düş pazarından ve kendi düşlerime yol alıyorum yine gerçek bir günün gerçek dışı sancılarında gerçekçi sorgulamalarım iken gerçek dışı düşlerle yalıtıldığım ve aldatıldığım...